

GUIDELINES FOR ACADEMIC ADMINISTRATION IN THE DIGITAL ERA OF THE THAWARAWADEE SCHOOL CLUSTER UNDER THE BANGKOK PRIMARY EDUCATION SERVICE AREA OFFICE

Narumon MOOKTHAWAT¹

1 Department of Educational Administration, Graduate School, Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand; s67561802075@ssru.ac.th

ARTICLE HISTORY

Received: 10 March 2026

Revised: 14 March 2026

Published: 27 March 2026

ABSTRACT

Academic administration is the main mission of educational institutions in enhancing the quality of teaching and learning management and developing learners in accordance with educational standards and the context of society in the digital era. However, from the implementation of digital policies of the Thawarawadee School Cluster under the Bangkok Primary Educational Service Area Office, it was found that schools still face limitations in personnel readiness, infrastructure, information technology, and the use of systematic data to support decision-making. As a result, academic administration in the digital era has not yet achieved the target of receiving evaluation results at the very good level (mean score 4.50–5.00) according to the five-level rating scale criteria. The objectives of this research were: 1) to study the level of academic administration in the digital era of the Thawarawadee School Cluster under the Bangkok Primary Education Service Area Office, and 2) to propose guidelines for academic administration in the digital era that are appropriate to the context of the school cluster. A mixed-methods research design was employed. Quantitative data were collected from 196 school administrators and teachers using a questionnaire and analyzed by mean and standard deviation. Qualitative data were collected through semi-structured interviews with five school administrators and analyzed using content analysis. The research results revealed that: 1) the overall level of academic administration in the digital era of the Thawarawadee School Cluster was at a high level, which was still lower than the very good level target that had been set; and 2) the qualitative analysis reflected that the major limitations included the imbalance of resources in terms of personnel, budget, technology, and management processes. The knowledge obtained from this research was the guidelines for academic administration in the digital era integrating system-based management, knowledge management, and the 4M's resource framework, synthesized into six practices to enhance the quality of academic administration in order to achieve the target according to the five-level rating scale criteria.

Keywords: Academic Administration, Digital Era, Thawarawadee School Cluster

CITATION INFORMATION: Mookthawat, N. (2026). Guidelines For Academic Administration in The Digital Era of The Thawarawadee School Cluster Under the Bangkok Primary Education Service Area Office. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 4(3), 46.

แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

นฤมล มุกธวัตร¹

1 สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา;
s67561802075@ssru.ac.th

บทคัดย่อ

การบริหารงานวิชาการเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษาในการยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาและบริบทของสังคมในยุคดิจิทัล อย่างไรก็ตาม จากการขับเคลื่อนนโยบายด้านดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่าสถานศึกษายังคงเผชิญข้อจำกัดด้านความพร้อมของบุคลากร โครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีสารสนเทศ และการใช้ข้อมูลเชิงระบบเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจ ส่งผลให้การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดให้มีผลการประเมินอยู่ในระดับดีมาก (ค่าเฉลี่ย 4.50–5.00) ตามเกณฑ์การแปลผลของมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายระดับดีมากที่กำหนดไว้ และ 2) เสนอแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลที่เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มโรงเรียน ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยการวิจัยเชิงปริมาณเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารสถานศึกษาและครู จำนวน 196 คน ด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างกับผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งยังต่ำกว่าเป้าหมายระดับดีมากที่กำหนดไว้ และ 2) ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพสะท้อนว่าข้อจำกัดสำคัญ ได้แก่ ความไม่สมดุลของทรัพยากรด้านบุคลากร งบประมาณ เทคโนโลยี และกระบวนการบริหารจัดการ องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยคือแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลที่บูรณาการการบริหารเชิงระบบ การจัดการความรู้ และกรอบทรัพยากร 4M's ซึ่งสังเคราะห์เป็นแนวปฏิบัติ 6 ประการ เพื่อยกระดับคุณภาพการบริหารงานวิชาการให้บรรลุเป้าหมายตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา

คำสำคัญ: การบริหารงานวิชาการ, ยุคดิจิทัล, กลุ่มโรงเรียนทวารวดี

ข้อมูลการอ้างอิง: นฤมล มุกธวัตร. (2566). แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 4(3),46.

บทนำ

ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคมในศตวรรษที่ 21 การจัดการศึกษาไม่ได้มุ่งเน้นเพียงการถ่ายทอดความรู้ แต่ต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะที่จำเป็นในสังคมฐานความรู้และสังคมดิจิทัล การบริหารงานวิชาการจึงเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษา เนื่องจากเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาหลักสูตร การวัดและประเมินผล ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาและความต้องการของสังคม การบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาทักษะสำคัญของผู้เรียน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, 2566) แนวคิดการบริหารงานวิชาการสามารถอธิบายผ่านการบริหารเชิงระบบ ซึ่งมององค์กรเป็นระบบที่มีองค์ประกอบสัมพันธ์กัน ได้แก่ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และข้อมูลย้อนกลับ ควบคู่กับแนวคิดหน้าที่ทางการบริหารที่เน้นการวางแผน การจัดองค์การ และการควบคุม รวมถึงแนวคิดการจัดการความรู้และการบริหารการศึกษาเชิงดิจิทัล ที่เน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและข้อมูลในการตัดสินใจ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการศึกษา อย่างไรก็ตาม สถานศึกษาในกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ยังประสบข้อจำกัดด้านบุคลากร งบประมาณ และโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี ส่งผลให้การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารงานวิชาการยังไม่เต็มประสิทธิภาพ โดยพบว่าโรงเรียนมากกว่าร้อยละ 65 มีความพร้อมด้านดิจิทัลอยู่ในระดับต่ำ จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้และเสนอแนวทางที่เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษา อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการศึกษา พัฒนาศักยภาพครู และส่งเสริมสมรรถนะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดตัวแปรและแนวทางการวิจัย โดยแบ่งการทบทวนวรรณกรรมออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ แนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

แนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การบริหารงานวิชาการเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษา เนื่องจากเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาหลักสูตร การจัดการกระบวนการเรียนการสอน การนิเทศการศึกษา และการวัดประเมินผล ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามเป้าหมายของการศึกษา (สมคิด พรหมจรรย์, 2560; ชัยพร นามสมบัติ, 2565) นักวิชาการหลายท่านอธิบายว่า การบริหารงานวิชาการเป็นกระบวนการบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนและกิจกรรมทางการศึกษาอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การวางแผน การดำเนินงาน การติดตามประเมินผล และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน (จิราพร พรหมศรี, 2560; รุ่งชัชดา พรเวระชาติ, 2565) ในบริบทของสังคมดิจิทัล การบริหารงานวิชาการจำเป็นต้องบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเข้ากับกระบวนการบริหารจัดการทางการศึกษา เช่น การพัฒนาหลักสูตรดิจิทัล การจัดการเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ การใช้สื่อดิจิทัลในการเรียนการสอน และการใช้ระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจทางการบริหาร (กุลฤกษ์พนาวีร์, 2563; แววลี พุทธิมา, 2564; ชานนท์ คำปิวทา, 2565) การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลจึงต้องอาศัยภาวะผู้นำเชิงดิจิทัลของผู้บริหาร การพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของครู และการใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการ

อย่างมีประสิทธิภาพ ในเชิงทฤษฎี แนวคิดการบริหารเชิงระบบ (Systems Theory) อธิบายว่าองค์กรเป็นระบบที่ประกอบด้วยปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และการป้อนกลับ ซึ่งทำงานเชื่อมโยงกันอย่างเป็นพลวัต (Bertalanffy, 1968) แนวคิดดังกล่าวสามารถประยุกต์ใช้กับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลที่ต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและใช้ข้อมูลสารสนเทศเป็นฐานในการวางแผนและตัดสินใจ นอกจากนี้ แนวคิดหน้าที่การบริหารของ Fayol ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การสั่งการ การประสานงาน และการควบคุม ยังเป็นกรอบสำคัญในการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพ (Fayol, 1949)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศส่วนใหญ่มุ่งศึกษาการพัฒนาการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษา โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ และการพัฒนาศัพทภาพครู ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของครู การจัดสรรทรัพยากรด้านเทคโนโลยี และการใช้ระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจเชิงบริหาร (ชานนท์ คำปิวทา, 2565) สำหรับงานวิจัยต่างประเทศพบว่า การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารสถานศึกษาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้และการบริหารจัดการองค์กร โดยเทคโนโลยีดิจิทัลสามารถสนับสนุนการเรียนรู้แบบออนไลน์ การเรียนรู้แบบผสมผสาน และการใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการบริหารจัดการสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ (Fullan, 2007; Nonaka & Takeuchi, 1995) จากการสังเคราะห์แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยเห็นว่าการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับกระบวนการบริหารจัดการทางการศึกษา เพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนและพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารสถานศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมดิจิทัล

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล โดยอาศัยกรอบแนวคิดที่บูรณาการทฤษฎีและแนวคิดสำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีระบบ (Bertalanffy, 1968) แนวคิดการบริหารสถานศึกษาของ Hoy และ Miskel (2013) หลักการบริหารของ Fayol (1949) แนวคิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาของ Fullan (2007) และแนวคิดการจัดการความรู้ของ Nonaka และ Takeuchi (1995) ควบคู่กับกรอบการบริหารทรัพยากร 4M's ได้แก่ บุคลากร (Man) งบประมาณ (Money) วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้ (Materials) และการบริหารจัดการ (Management) เพื่อใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์และพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาในบริบทดิจิทัล เนื้อหาการศึกษาครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญ 6 ด้าน ได้แก่ 1) การวางแผนงานวิชาการดิจิทัล 2) การจัดการทรัพยากรสารสนเทศและฐานข้อมูลดิจิทัล 3) การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนดิจิทัล 4) การพัฒนาครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัล 5) การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล และ 6) การนิเทศและประเมินผลการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล

ขอบเขตด้านประชากร

2.1 กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร รวมจำนวน 404 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 196 คน ประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษา 14 คน และครู 182 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, 2568)

2.2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ จำนวน 5 คน คัดเลือกจากผู้บริหารสถานศึกษาที่มีประสบการณ์ด้านบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา

ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้านประกอบด้วย

1. การวางแผนงานวิชาการดิจิทัล
2. การจัดการทรัพยากรสารสนเทศและฐานข้อมูลดิจิทัล
3. การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนดิจิทัล
4. การพัฒนาครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัล
5. การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล
6. การนิเทศและประเมินผลการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล และเสนอแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร การวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณแบบพรรณนาเป็นหลัก เพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน ร่วมกับการใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เพื่ออธิบายและสนับสนุนผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 ประเภท ได้แก่ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert Scale) และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ซึ่งพัฒนาขึ้นจากกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลที่ได้จากการศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบบสอบถามใช้เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจากผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 แบบประเมินการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 60 ข้อ ครอบคลุมองค์ประกอบของการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล 6 ด้าน ได้แก่ 1) การวางแผนงานวิชาการดิจิทัล 2) การจัดการทรัพยากรสารสนเทศและฐานข้อมูลดิจิทัล 3) การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนดิจิทัล 4) การพัฒนาครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัล 5) การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล 6) การนิเทศและประเมินผลการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยจัดทำเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถอธิบายความคิดเห็นและประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลได้อย่างอิสระ ทั้งนี้แบบสัมภาษณ์ได้รับการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา ก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจริง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามทั้งด้านความตรงเชิงเนื้อหาและความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.33-1.00 จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้ค่า Corrected Item-Total Correlation ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.31-0.85 นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.97 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนมกราคมถึงกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568 โดยส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างผ่านระบบออนไลน์ พร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและแนวทางการตอบแบบสอบถามแก่ผู้ตอบแบบสอบถามอย่างชัดเจน จากนั้นตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์ทางสถิติ ในส่วนของข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 5 คน ที่มีประสบการณ์ด้านการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 30–45 นาทีต่อครั้ง และดำเนินการถอดความข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่ออธิบายระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา

4.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ได้รับการวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดหมวดหมู่และสังเคราะห์ประเด็นสำคัญ เพื่อใช้สนับสนุนและอธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณให้มีความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี โดยเก็บข้อมูลจากผู้บริหารและครูจำนวน 196 คน ใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และวิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.51) แต่ยังไม่ถึงเกณฑ์ระดับดีมาก (4.50–5.00) สะท้อนถึงช่องว่างระหว่างผลการดำเนินงานกับเป้าหมาย ซึ่งมีสาเหตุจากข้อจำกัดด้านทักษะดิจิทัลของบุคลากร การพัฒนาหลักสูตรและสื่อดิจิทัลที่ยังไม่เป็นระบบ รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานและการใช้ข้อมูลเพื่อการบริหารที่ยังไม่เต็มประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูง ได้แก่ การวางแผนงานวิชาการดิจิทัล (3.61) การจัดการทรัพยากรสารสนเทศ (3.55) และการนิเทศและประเมินผล (3.51) แสดงถึงการดำเนินงานที่ค่อนข้างเป็นระบบ ขณะที่ด้านที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ได้แก่ การพัฒนาหลักสูตรและสื่อดิจิทัล (3.46) การพัฒนาครูด้านทักษะดิจิทัล (3.45) และการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยี (3.47) ซึ่งยังต้องพัฒนาเพิ่มเติม ในระดับรายชื่อ พบว่าจุดเด่นคือ การมีวิสัยทัศน์ดิจิทัล การใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ และการนิเทศเพื่อพัฒนาครู ขณะที่จุดที่ควรพัฒนา ได้แก่ การปรับปรุงแผนงานอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาทักษะดิจิทัลของครู การใช้ระบบสารสนเทศ และการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ในการเรียนการสอน

โดยสรุป การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลมีความก้าวหน้าในระดับดี แต่ยังจำเป็นต้องพัฒนาในด้านศักยภาพบุคลากร การใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ และระบบสนับสนุนดิจิทัล เพื่อยกระดับประสิทธิภาพให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพดำเนินการโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน และวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่ออธิบายและสนับสนุนผลการวิจัยเชิงปริมาณ ผลการวิเคราะห์พบว่า แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลสามารถสรุปได้เป็น 6 ด้านสำคัญ ได้แก่ การวางแผนงานวิชาการดิจิทัล การจัดการทรัพยากรสารสนเทศ การพัฒนาหลักสูตรและสื่อดิจิทัล การพัฒนาครูและบุคลากร การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยี และการนิเทศและประเมินผล โดยสาระสำคัญในแต่ละด้านสะท้อนว่า สถานศึกษาควรกำหนดนโยบายและแผนงานดิจิทัลที่ชัดเจน พร้อมปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง พัฒนาระบบฐานข้อมูลและส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของ

บุคลากร สนับสนุนการสร้างและแลกเปลี่ยนสื่อการเรียนรู้อัจฉริยะ พัฒนาศักยภาพครูอย่างต่อเนื่อง รวมถึงส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญผ่านเทคโนโลยี และการนิเทศที่ใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพการสอน โดยสรุป การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ บูรณาการการวางแผน การพัฒนาบุคลากร การจัดการข้อมูล และการใช้เทคโนโลยี เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและรองรับการเปลี่ยนแปลงของสังคมดิจิทัลอย่างยั่งยืน

สรุปผล

การวิจัยเรื่องแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา และเพื่อเสนอแนวทางการบริหารงานวิชาการที่สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาในยุคดิจิทัล การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจากผู้บริหารสถานศึกษาและครูจำนวน 196 คน และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 5 คน เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.51) แสดงว่าสถานศึกษามีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้สนับสนุนการบริหารงานวิชาการในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาที่กำหนดให้ระดับดีมากมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.50–5.00 พบว่าผลการดำเนินงานยังต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยด้านการวางแผนงานวิชาการดิจิทัล การจัดการทรัพยากรสารสนเทศและฐานข้อมูลดิจิทัล และการนิเทศและประเมินผลการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลมีผลการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก ขณะที่ด้านการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้อัจฉริยะ และการพัฒนาครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัลอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาองค์ประกอบดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพพบว่าสถานศึกษามีการดำเนินงานด้านการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง เช่น การกำหนดแผนพัฒนางานวิชาการที่สอดคล้องกับบริบทของเทคโนโลยี การพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการ การส่งเสริมให้ครูพัฒนาสื่อการเรียนรู้อัจฉริยะ และการนำแพลตฟอร์มออนไลน์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานบางส่วนยังขาดกลไกเชิงระบบที่ชัดเจน เช่น การกำหนดแผนพัฒนาทักษะดิจิทัลรายบุคคลของครู การพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ และการใช้ข้อมูลจากระบบดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจเชิงบริหาร เมื่อพิจารณาผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพร่วมกัน พบว่าสถานศึกษามีการดำเนินงานด้านการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลในหลายด้าน แต่ยังมีช่องว่างในการพัฒนา โดยเฉพาะด้านการพัฒนาศักยภาพครูและบุคลากร การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร และการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มศักยภาพ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สะท้อนว่าสถานศึกษามีความตระหนักและให้ความสำคัญกับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารและพัฒนาคุณภาพการศึกษาในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลผลของมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่กำหนดให้ระดับดีมากมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.50–5.00 พบว่าค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิจัย (3.51) ยังต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังมีข้อจำกัดบางประการที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า แม้สถานศึกษามีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารงานวิชาการในระดับหนึ่ง แต่การดำเนินงานบางด้านยังขาดการบูรณาการอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะการพัฒนาศักยภาพครู การใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ และการพัฒนาสื่อการเรียนรู้อัจฉริยะอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ อาจเกิดจากข้อจำกัดด้านทรัพยากรและความพร้อมของบุคลากรในสถานศึกษา

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการบริหารเชิงระบบ (Systems Theory) ของ Bertalanffy (1968) ที่อธิบายว่าองค์การเป็นระบบที่ประกอบด้วยปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต ซึ่งต้องทำงานเชื่อมโยงกันอย่างมีประสิทธิภาพ หากองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งยังไม่สมบูรณ์ ย่อมส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของระบบโดยรวม ในด้านการวางแผนงานวิชาการดิจิทัล ผลการวิจัยพบว่าสถานศึกษามีการกำหนดทิศทางและแนวทางการดำเนินงานที่สอดคล้องกับบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การกำหนดยุทธศาสตร์ดิจิทัลและการใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการวางแผนเชิงกลยุทธ์ยังไม่ปรากฏอย่างเป็นระบบ ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้ตามแนวคิดทฤษฎีระบบของ Bertalanffy ที่มองว่าสถานศึกษาเป็นระบบเปิดซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ ต้องมีความเชื่อมโยงและสนับสนุนกันอย่างเป็นระบบ ในด้านการจัดการทรัพยากรสารสนเทศและฐานข้อมูลดิจิทัล ผลการวิจัยพบว่าสถานศึกษามีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดเก็บและบริหารจัดการข้อมูลทางการศึกษา อย่างไรก็ตาม ระบบฐานข้อมูลยังขาดการเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้การใช้ข้อมูลเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจเชิงบริหารยังไม่เต็มศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร (Management Information System: MIS) ที่เน้นการใช้ข้อมูลสารสนเทศที่ถูกต้องและเป็นปัจจุบันในการสนับสนุนการบริหารจัดการองค์กร ในด้านการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้ดิจิทัล ผลการวิจัยพบว่ามีข้อจำกัดในการพัฒนาสื่อดิจิทัลที่มีคุณภาพและหลากหลาย ซึ่งอาจเกิดจากความแตกต่างของสมรรถนะดิจิทัลของครูและข้อจำกัดด้านทรัพยากรของสถานศึกษา ทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดการบริหารหลักสูตรของ Hoy และ Miskel ที่มองว่าการพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องอาศัยการสนับสนุนจากระบบบริหารและการมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร ในด้านการพัฒนาครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัล ผลการวิจัยสะท้อนว่าการพัฒนาศักยภาพครูยังขาดความต่อเนื่องและยังไม่มีระบบการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลรายบุคคลอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาของ Fullan ที่ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องอาศัยการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกันภายในองค์กร ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาของ Fullan (2007) ที่ระบุว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างยั่งยืนต้องอาศัยการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรควบคู่กับการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกันภายในองค์กร ในด้านการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ผลการวิจัยพบว่าการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ยังมีข้อจำกัดบางประการ เช่น ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี ความแตกต่างของทักษะดิจิทัลของครู และการเข้าถึงอุปกรณ์ของผู้เรียน ซึ่งส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการความรู้ของ Nonaka และ Takeuchi (1995) ที่ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาองค์กรให้สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสร้างและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ครูสามารถนำเทคโนโลยีดิจิทัลไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในด้านการนิเทศและประเมินผลการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล พบว่าสถานศึกษามีการนำเทคโนโลยีมาใช้สนับสนุนการนิเทศและการประเมินผลในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การใช้ข้อมูลจากระบบดิจิทัลเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ยังไม่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาระบบนิเทศและการใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ แนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานศึกษาในบริบทอื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกันได้ โดยเฉพาะสถานศึกษาที่กำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีดิจิทัลและต้องการพัฒนาระบบการบริหารจัดการทางวิชาการให้สอดคล้องกับแนวโน้มของการศึกษาในศตวรรษที่ 21

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ภาพที่ 1 โมเดลองค์ความรู้จากการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพพร้อมกัน ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา โดยบูรณาการแนวคิดการบริหารเชิงระบบ (Systems Theory) แนวคิดการจัดการความรู้ (Knowledge Management) และกรอบการบริหารทรัพยากร 4M's ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการบริหารจัดการ แนวคิดดังกล่าวถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลจำนวน 6 ด้าน โดยบูรณาการแนวคิดการบริหารเชิงระบบ การจัดการความรู้ และกรอบการบริหารทรัพยากร 4M's ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการบริหารจัดการ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาแนวปฏิบัติในการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลจำนวน 6 ด้าน ได้แก่ การวางแผนงานวิชาการดิจิทัล การจัดการสารสนเทศและฐานข้อมูลดิจิทัล การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้ดิจิทัล การพัฒนาครูและบุคลากรด้านดิจิทัล การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล และการนิเทศและการประเมินผลการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

จากผลการวิจัยพบว่าการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของกลุ่มโรงเรียนทวารวดีโดยภาพรวมอยู่ใน

ในระดับมากแต่ยังมีบางด้านที่ควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม โดยเฉพาะการพัฒนาครูและบุคลากรให้มีทักษะดิจิทัล การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้ดิจิทัล และการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ดังนั้น ในเชิงวิชาการควรส่งเสริมการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศกับกระบวนการบริหารงานวิชาการอย่างเป็นระบบ โดยใช้ข้อมูลสารสนเทศเป็นฐานในการวางแผนและตัดสินใจทางวิชาการ รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพครูผ่านกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) เพื่อให้ครูสามารถออกแบบการจัดการเรียนรู้และพัฒนาสื่อดิจิทัลที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ตลอดจนพัฒนาระบบนิเทศและประเมินผลการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือในการติดตามและปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ในเชิงนโยบายหน่วยงานทางการศึกษาและผู้บริหารสถานศึกษาควรกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลอย่างชัดเจน โดยสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นทั้งด้านงบประมาณ เทคโนโลยี และการพัฒนาศักยภาพบุคลากร ควบคู่กับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ระบบฐานข้อมูลทางการศึกษา และแพลตฟอร์มการเรียนรู้ออนไลน์ เพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการและการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล นอกจากนี้ ควรส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของครูอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศทางการศึกษาให้สามารถเชื่อมโยงและใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์และตัดสินใจเชิงบริหารได้อย่าง

มีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับคุณภาพการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมดิจิทัลอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

สมคิด พรหมจ้อย. (2560). *การบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชานนท์ คำปิวทา. (2565). *การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา*. วารสารการบริหารการศึกษา.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. (2566). *รายงานผลการดำเนินงานทางการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร.

Bertalanffy, L. von. (1968). *General system theory: Foundations, development, applications*. New York: George Braziller.

Fayol, H. (1949). *General and industrial management*. London: Pitman.

Fullan, M. (2007). *The new meaning of educational change* (4th ed.). New York: Teachers College Press.

Hoy, W. K., & Miskel, C. G. (2013). *Educational administration: Theory, research, and practice* (9th ed.). New York: McGraw-Hill.

Nonaka, I., & Takeuchi, H. (1995). *The knowledge-creating company*. New York: Oxford University Press.

UNESCO. (2021). *Digital education management framework*. Paris: UNESCO.

Data Availability Statement: The raw data supporting the conclusions of this article will be made available by the authors, without undue reservation.

Conflicts of Interest: The authors declare that the research was conducted in the absence of any commercial or financial relationships that could be construed as a potential conflict of interest.

Publisher's Note: All claims expressed in this article are solely those of the authors and do not necessarily represent those of their affiliated organizations, or those of the publisher, the editors and the reviewers. Any product that may be evaluated in this article, or claim that may be made by its manufacturer, is not guaranteed or endorsed by the publisher.

Copyright: © 2022 by the authors. This is a fully open-access article distributed under the terms of the Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).